

I dette ualmindelige øjeblik
Sidder jeg og ser på dig
Som er mig
Som er et spejl af os i det samme nu
Som forbinder os i al evighed
Du.

Disse linier er skrevet en aften i Bandholm havn. En aften som kan beskrives som meget trist- Trist fordi jeg atter er helt alene i verden. Parasitten er uden tilknytning, og det gør ham bange- Bange for at falde ned af trapperne op mod himmerigets port. Der, hvor han skal møde sin skaber. I det uskabte øjeblik som er døden, og som umiddelbart er en forudsætning for livets skabelse.

Altså det uskabte er forudsætning for skabelsen. Mørket er lysets forudsætning. Meget mærkeligt, fordi man jo skulle tro, at det var omvendt, ikke. Altså at lyset var gud, og mørket var fanden selv. Og så er det omvendt. Og derfor helt blasfemisk, ikke. Så bliver man så frygtelig bange, for så er det den onde først. Shiva som nedbryder alt for at alt kan være der. Fremmede kulturer. Andre religioner. Muslimer og kristne og alle de andre. Lige så mange, som der er mennesker. For religion er mening. Er til for at give mening. Min mening. Din mening. Min religion. Din religion.

Så sidder vi her. Ganske uden mening. Og ser og sanser slet ingenting, og bliver så ufatteligt skuffede. For det var jo slet ikke meningen med det hele. Vel?

Børnene er netop ankommet til badeanstalten. Der lyder glade skrig nede fra vandet. Klokken er halv elleve den€ og solen er lige gledet ned under horisonten i et farvehav, jeg misunder kunstneren i himmelen at kunne male.

Og så kom vi hjem fra Bornholm. Det er den 8 juni . 45 år siden Bynke blev født en junidag, hvor jeg sad ovre i København hos Irene, og Niels ringede og fortalte, at Rie havde født en datter på Rønne sygehus, og at hun var velskabt og det hele, blot manglede faderens tilstedeværelse ved fødselen. Endskønt jeg gjorde mit bedste for at formildne situationen, var det soleklart, at jeg havde fejlet. RESTEN AF MIT LIV ER GÅET MED AT RETTE OP PÅ SKADEN. Det lykkes nok aldrig helt, hvad jeg igen og igen har måttet indse. Alle ambitioner om forfatterskab og malerkarriere måtte forlades, og en enfoldig lille tandlæge er dukket op. Det er mit liv.

Nu skal Jonathan og jeg ud og køre i den noget slidte gamle californiabil. Men først skal vi lige have en kop kaffe oppe på Burgerking i Køge. Derefter ad den slagne landevej hjem til Maribo efter en super pinseferie hos Bynke og til Distortion med brag og brask i København. I morgen er det pinsemandag og Bandholm venter med bad og nyåbnet isbod!

I dag den 29 juni er en dag ligesom alle andre dage, og dog er den ikke. Morgenmaden indtages her ved bordet i huset på Engvej, hvor jeg har boet de sidste 5 til 6 år. Nu er min kone flyttet, og jeg er begyndt at finde min egen stil - igen. Det tog lang tid at blive af med angsten for kvinden som var her i huset så længe, men tilsidst lykkedes det og jeg er fri til at bevæge mig videre i mit liv.

Ude i havet, hvor jeg svømmer hver dag, bor der mange fisk og andre mærkelige væsner. Jeg stod og betragtede en goppel som var så smuk idet den bevægede sig stille og roligt ud og ind som et åndedrag med de fire ringe i midten af kroppen som både er en funktionel detalje og et poetisk udtryk.

Min morgenmad består af yougurt, mysli og banan. I går kom sagføren hen til mig og ønskede mig tillykke med, at min kone og jeg var blevet enige om skilsmisens betingelser. Yougurt, mysli og banan. Bilen er i Karlslunde for at få en ny automatgearkasse. Gad vide om den nogensinde bliver færdig. -

Det er bare så svært, så svært, det hele. Og jeg piver over alderen og døden og alt besværet med alt. Det er nok fordi jeg ikke længere lever. Fordi jeg allerede ER død som en sild. Men jeg kan skrive, og så er jeg jo ikke død alligevel. Nu er vi i Ravenna, og har planlagt at tage af sted i morgen. Som aftalt med damen i receptionen. Så skal vi først køre op til en lille by ved Lago Maggiore som hedder maccgio, eller sådan noget lignende. Og derfra ind i Schweitz, hvor alpegennemkørslen skal foregå. Med forsigtighed må vi lade den gamle folkevogn trække os op ad bjergene. Ind imellem, hvis den bliver for varm, må vi stoppe og lade motoren afkøle. Hvis alt går vel kommer vi ned til Luzern og kører ind på vores gamle campingplads der og tager os et bad i Vierwaldstettersøen.

Derfra skulle turen så gå hjemover i to etaper med et stop et eller andet sted i Tyskland. Nu får vi se. Og vi har jo altid Falck i baghånden!

Jonathan, min søn på 14, og jeg har vist fundet en fredelig samexistens her på turen. Dog nu og da afbrudt af små skænderier, som nok er uundgåeligt. Han er en sød dreng, som det er meget hyggeligt at rejse med, og nu, hvor han har fundet nogle fodboldvenner, går det godt. Her er varmt men ikke som i starten, hvor det var nærmest uudholdeligt. Meget hyggelig campingplads, hvor vi ligger ved siden af nogle søde Italienerne som holder campingferie her hvert år i to måneder. Det har de gjort de sidste tyve år, fortæller de.

Badet er frit, så man kan stå under det varme vand i timer, så vi er meget rene! Måske skal vi spise en pizza nede på stranden i aften.

11-10-14

Atter Bornholm- I køkkenet hos Bynke. Var i København og høre Ernst, mit barnebarn på 16, spille tromme med sit band på Kultorget. Rie, min første kone, var der også og i fuld vigør. Vi fik en sandwich på Baresso, og nogle kopper kaffe. Til sidst kørte jeg ud til Skodsborg og sov under stjernerne og den næsten fulde måne. Om morgene i super klart Øresundsvand sammen med alle vinterbaderne derude. Der er man ikke bange for at bade nøgen, så det gjorde jeg også og undgik derved at få våde badebukser som bagefter skal vrides og tørres før de igen kan bruges.

Nu sidder jeg ved borden i køkkenet i Klippebo hos min store datter Bynke og skriver. Det er ikke altid lige nemt, men hvem har sagt, at det skulle være det. Hønsene fik lidt mysli af mig i morges udenfor min bil. Det så ud som om de kunne huske sidste gang, jeg var her og gav dem noget- De går svagt klukkende rundt og nipper til græsstrå og hvad de ellers finder. Der er også kommet to nye sorte høns som går og spiser for sig selv. De skal nok først vænne sig til de andre høns før de rigtigt vil gå sammen med dem-

Vi lejer en trailer for at få noget af al affaldet her i huset bragt afsted. Vi har den så hele dagen i morgen. Fik en god snak med Bynke i går om fortidens genvordigheder, og med Sten også. Han er jo min svigersøn kom jeg i tanke om, så det er vel meget passende at gå lidt ind på livet af ham. Men det skal ikke være

for at provokere, bare for i al almindelig ualmindelighed at fornemme situationen-

Og så til sidt skriveriet. Det elskede. Som jeg slet ikke ved, hvordan jeg skal gribe an. Men at skrive vil sige at beskrive. Der står en brun hest og græsser ude på marken. Ovre bag ved vejen ses skovens profil mod den efterårsgrå himmel. Hesten løfter hovedet og ser over mod bilen, der kører forbi. Da bilen er passeret, sænker den hovedet og giver sig til at græsse igen. Nede i skovsøen ligger en stor brun frø med hovedet halv oppe over vandet. Dens øjne glider langsomt i og så dykker den ned i det mørke vand. Hunden løber ad stien ved siden af søen- Den har travlt med at følge spor i skovbunden. En skovdue flyver op forskræmt af lyden. Træerne er ved at fælde bladene, og farverne er eksplosive. Overalt gives besked om vinterens snarlige komme. På stranden er sandet gennemblødt af nattens kraftige regn. De forvredne stammer fra de mange fyrretræer, som stormen har flået ud af skrænten ligger ensomt hen uden badetøj og håndklæder, som de hele sommeren har været brugt til at hænge det til tørre på.

En ensom vandrer med sin hund kommer til syne langt ude langs kanten af bugten. Det er ikke nogen helt amindelig mand. Det er nemlig fløjtespilleren fra Jordnøddelejerer ovre bag ved skoven. Her bor en samlig mennesker, hvem verdens fortrædeligheder har ført hen i dette isolerede hjørne, hvor de har bygget et slot med en mur omkring, så de kan være i fred for de omstrejfende horden af religiøse fanatikere og tankefreaks i alle afskygninger.

Men hunden skal luftes, så Oluf, som fløjtespilleren hedder, er nu på vej i strandkanten hen mod den lille mole, som tyskerne efterlod sig, da de forlod landet efter nederlaget sidste år.

På molen har han sine fiskeredskaber i en kasse fastgjort til de gamle fortøjningsklamper som stikker op af cementen- Det er

åleliner, som han anbringer 10 meter ude i vandet langs kysten. Han har taget sine bukser af og har badebukser på indenunder, så han kan nemt vade ud og lægge dem på bunden ved hjælp af blylodder han har gemt i kassen. Hunden, som han kalder Rolf, sidder helt stille og betragter ham. Den kan ikke lide at komme ud i vandet, allerhøjest lidt trippen i vandskorpen.

Nu bevæger han sig langsomt gennem vandet ind mod bredden. Hunden springer glad op ad ham og bjæffer begejstret. Den er altid lidt bange for, at han skal blive væk, når han er ude i vandet. Selv hader den at blive våd. Oluf er glad for at fiske. Han holder af ventetiden, inden der blive bid. Den bruger han på at sidde stille og lytte til alle de forskellige lyde fra omgivelserne. Han lukker sine øjne og falder til ro ovenpå en stressende arbejdsdag.

Oluf er tandlæge. Han har sin egen lille klinik i byen der ligger få kilometer fra bugten, hvor han nu sidder. Han er en dygtig tandlæge. Vellidt af sine patienter, fordi han altid behandler dem ordentligt. Ikke noget med at skynde sig og jappe arbejdet igennem hurtigst muligt. Hver lille opgave, hvor begrænset den end måtte være, omfatter han med stor opmærksomhed og omhu- Men det er også det der stresser ham, for når han har behandlet de første tre eller fire patienter, føler han sig udtømt. Og så ved han at der endnu er mindst 8 patienter tilbage, han skal betjene. Pengene er selvfølgelig gode nok, men det er ikke nok for ham. Ikke nok til at han kan få sig selv til at presse citronen yderligere. Så derfor tager han ud og fiske med sin lille hund.

Med eet bliver der bid- Ålelinen strammes, og det lille vindsel, den er rullet op på begynder at snurre rundt. Han rejser sig op fra sandet, og går ud på molen for at få hevet fangsten i land. Det er en stor fed ål som sprællede i en af de mange kroge som

hænger ud fra linen. Han griber det slimede dyr med tre fingre som holder fast om den glatte krop og vrider krogen ud af dens mund og lader den glide ned i en stofpose han finder frem fra kassen.

Den næste dag satte han sine tanker på standby. Det var det bedste, han vidste. Når alle hans gøremål var bragt til ende, og han sad foran sin varme pejs og spiste hjemmelavet ostetærte med et lille glas kølig riesling til. - Så følte han sig veltilpas og kunne begynde at drømme.

Han drømte, at han sad i stævnen af sit skib mens det sejlede nok så nydeligt af sig selv på den rette kurs ved hjælp af den selvstyre, han havde købt i Gibraltar. De forskellige folk, han havde haft med tidligere var alle afmønstret og den eneste passager, han havde med om bord, var hans lille danske gårdhund med det ene blinde øje og det altid gode humør, nemlig Sofus .

Den store Vestas vindmølle drejer langsomt hen over mit hoved. Bilen har fungeret upåklageligt. Alt det blev besluttet nede hos VW-værkstedet, at vi skal vente og se om det smalle hjul til dynamoen dukker op fra veteranbil-lageret, Jonathan kalder det en hestevogn. Det er jeg stolt af. Ca 75 hestekræfter. Hvad siger I så? Der skal 75 heste til at trække min bil- undskyld: hestevogn, Jonathan. Nå, men møllen drejer hen over mit hoved, og jeg, som er den skrivende, sidder inde i min bil her på parkeringspladsen. Ved bellacentret, hvor jeg i dag Har været til tandlægeforeningens årlige symposium, drevet med myndig hånd af sprecht-stalmeister Ole Marker med stort M. Her sidder jeg så.

